

DE AVCVPIO II 1–3

βάλλουσι τοὺς λοιποὺς πάντας οἱ ἀλιαίετοι, τὸ μὲν εἶδος
τοῖς χερσαίοις ἀετοῖς ἐοικότες, βορᾶ δὲ χρώμενοι θα-
λαττίᾳ, καὶ τοὺς ἵχθυς μάλιστα θηρῶντες ἐκείνους, οἱ
πλεῦν δοκοῦσιν ἐπ' ἄκρων τῶν ὑδάτων νηχόμενοι, ὥστε
5 καὶ μέρος αὐτοῖς ἐκφανὲς εἶναι τοῦ σώματος. οὐ μὴν ἀεὶ¹
χρηστὸν αὐτοῖς τὸ τῆς ἄγρας τέλος ἐστί. τοῖς γὰρ μείζοσι
πολλάκις ἵχθύσι τὰς καμπύλας τῶν ὀνύχων ἐπιβάλλον-
τες ἀκμάς, πρὸς μὲν τὸν ἀέρα αὐτοὺς οὐκ ἰσχύουσιν ὡς
βραχεῖς ἀνασπάσαι, καθελκόμενοι δὲ αὐτοὶ διαφθείρονται
10 θᾶττον ἢ διαφθείρουσι, πρὸς τὸν τῆς θαλάττης πυθμένα
τῆς ὁδύνης τοὺς ἵχθυς ἐπειγούσης τῶν δὲ οὐκ ἰσχυόντων
διαπαρέντας ἅπαξ ὑπενλῦσαι τοὺς ὄνυχας. τούτους φασὶ²
νόθους παῖδας ἀετῶν εἶναι χερσαίων καὶ τῶν πατρῷων
καλιῶν διὰ τοῦτο ἐξεληλάσθαι, εἴτα ὑπό τισι τραφέντας
15 ἄλλοις ὁρνέοις, τὰς ἐπὶ τῆς γῆς ἐκκλίνειν διατριβὰς καὶ
τοῖς πελάγεσιν ὑπερχαίρειν. οἱ ἀλιεῖς δὲ αὐτοὺς ὡς εὐ-
κτήν τινα καὶ αἴσιον ὅψιν ἀσπάζονται.

3. Ὁρνις δέ τις ἄλλος ἔστιν, βραχὺς μὲν ὡς οἱ τῶν
λάρων ἐλάσσονες, ἰσχυρὸς δὲ καὶ τὴν χροιὰν λευκὸς καὶ
20 τοῖς τὰς φάσσας ἀναιροῦσιν ἴέραξι προσόμοιος, δις ὀνο-
μάζεται καταράκτης· τῶν νηχομένων γάρ τινας τηρήσας
ἵχθύων – δορᾶ δὲ καὶ μέχρι τοῦ τῆς θαλάσσης βυθοῦ –
πρὸς ὕψος ἑαυτὸν αἴρει καὶ τὰ πτερὰ πάντα συστείλας